

**Історія Людмили Савченко – учасниці обласного конкурсу
«Жінка Донеччини» 2025 року, в номінації «Творчия змін та
можливостей»**

Людмила Савченко народилася в селі Златоустівка Хлібодарівської громади на Донеччині. Її дитинство було наповнене пісню: з шести років вона навчалася традиційному співу. «Я завжди відчувала, що народна пісня – це не просто музика. Це наше коріння і наша пам'ять», – зізнається Людмила.

У 2010 році вона вступила до студії з підготовки акторських кадрів при Національному заслуженому академічному українському народному хорі імені Григорія Верьовки. «Навчання там стало для мене справжнім зануренням у традиційну культуру», – згадує Людмила. У студентські роки їй пощастило вирушити з малим складом хору ім. Верьовки у гастрольний тур Європою, побувати у Польщі, Німеччині, Австрії, Угорщині та Словаччині.

Вже тоді вона почала не лише співати, а й досліджувати фольклор рідного краю. Разом із фольклористкою Іриною Крюченко брала участь у етнографічних експедиціях селами Донеччини, записуючи старовинні пісні, обряди та перекази.

Закінчивши Київський національний університет культури і мистецтв у 2016 році, Людмила отримала одразу кілька фахів: артистки-вокалістки, викладачки та керівниці ансамблю. Вона була запрошеною солісткою Київського муніципального академічного театру опери і балету для дітей та юнацтва, де брала участь у мюзиклі «Жив собі пес» за мотивами народної казки, виконувала провідну партію, відкриваючи виставу пісню «Ой, там на горі».

З 2017 року Людмила присвятила себе педагогіці: викладала народний вокал у Київській дитячій школі мистецтв №8, очолювала фольклорний ансамбль «Святадар». Репертуар колективу складався переважно з пісень Донеччини, а сам ансамбль неодноразово виборював перемоги на всеукраїнських і міжнародних конкурсах. «Ми доводили, що наш український фольклор може звучати сучасно і гідно на будь-якій сцені», – зазначає вона.

Паралельно Людмила відкривала для себе інший бік традиційної культури – вишивку, ткацтво, створення прикрас і строїв. У 2018 році вона навіть розробила особливий орнамент до 95-річчя Волноваського району, відтворивши локальні мотиви. Її роботи – це не лише реконструкції, а й відродження пам'яті:

намиста за старими фотографіями, вінки з балабонів, воскові віночки, кишені (ладунки), крайки (пояси). У власній колекції вона зберігає сім автентичних жіночих строїв, характерних для переселенців Донеччини ХІХ століття, та окремі елементи традиційного вбрання, частину з яких реставрувала власноруч, а також колекцію рушників.

Її творчість і внесок у розвиток культури неодноразово відзначали: у 2019 році вона отримала подяку від адміністрації м.Києва, а у 2020-му стала лауреаткою рейтингу «Жінка-Українка» у номінації «За внесок у розвиток культури і мистецтва».

Після початку повномасштабної війни Людмила разом із маленьким сином була змушена виїхати до Німеччини. Там вона не зупинилася у своїй діяльності: виступала на концертах, проводила майстер-класи з народного співу, а також створила студію «Голос степу» у місті Траунштайн. «Мені хотілося, щоб наші люди, які опинилися за кордоном, мали змогу відчувати свою культуру й не втрачати зв'язок із Батьківщиною», – пояснює жінка.

Навіть перебуваючи далеко від дому, Людмила продовжила підтримувати Україну. Вона записала відео понад 20 дитячих забавлянок та кілька колискових із Донеччини, а також організувала благодійний розіграш прикрас, виготовлених власноруч. Усі зібрані кошти передала на потреби ЗСУ.

Людмила розпочала роботу в Донецькому обласному навчально-методичному центрі культури, де організовує проекти, семінари, онлайн-уроки та круглі столи, спрямовані на збереження нематеріальної спадщини Донеччини. Повернувшись в Україну, вона продовжує активну діяльність: проводить майстер-класи з традиційних ремесел та автентичного співу, організовує культурні ініціативи, зустрічі з носіями традицій, популяризує елементи нематеріальної спадщини через відеопроєкти та публічні виступи, утверджуючи тяглість культурних традицій навіть у часи війни.

«Я дуже люблю свою країну, свою Донеччину і хочу, щоб якомога більше людей відкривали для себе традиції нашого краю. Для мене - це місія мого життя. Я зберігаю й ділюся тим, що важливе й близьке», – каже Людмила.

Її історія про силу пісні та любов до української культури, яка не зникає ні перед труднощами, ні перед відстанями.